

Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseuran historiikki, osa 1

1. Toiminnan alkuvaiheet

Vanhan Rautalammin Korhosten Sukuseura perustettiin vuonna 1953, siis yli 50 vuotta sitten. Sukuseuran perustamisesta päätettiin jo kahta vuotta aiemmin pidetyssä ensimmäisessä sukukokouksessa. Aluksi vilkas toiminta hiipui 1960-luvulla, mutta saatiin taas voimakkaaseen käyntiin seuraavan vuosikymmenen lopulta alkaen. Tällä hetkellä toiminta on edelleen aktiivista, ensi kesän sukukokous kerää jälleen runsaasti Korhosia Savonmaan sydämeen, Rautalammille. Mitä kaikkea tähän yli viidenkymmenen vuoden taipaleeseen on mahtunut, siitä kertoo Vanha Tuomas -lehdissä "jatkokertomuksena" julkaistava Seuran historiikki. Ensimmäinen osa kertoo, miten perustava sukukokous saatiin monen vaiheen kautta aikaan.

Kiinan-Kalle Korhonen

1.1. Lähtökohdat

Yhdeksännentoista vuosisadan loppupuoli oli maassamme suurta kansallisen heräämisen aikaa. Ymmärrettiin, että oltiin suomalaisia ja puhuttiin suomen kieltä, näistä asioista voitiin olla ylpeitä. Vähitellen tämä ajatus levisi myös paikalliselle tasolle. Syntyi kunnallinen itsehallinto, uusia seurakuntia perustettiin, oma kotoinen murrekin alkoi tuntua rakkaalta.

Voimakas kotiseututunne heräsi ja kasvoi myös vuonna 1885 Vesannon pitäjän Säkkinmäellä syntyneessä talollisen pojassa Kalle Korhosessa, varsinkin hänen lähdettyään kotitalostaan maailmalle 19-vuotiaana Tunnesiteet Savoon ja varsinkin Vesantoon ja sen asukkaisiin vahvistuivat entisestään, kun elämätyö heitti hänet kauas maapallon toiselle puolelle. Kun hän lopulta asettui pysyvästi kotimaahan, hän oli jo viisikymmentä vuottaan täyttänyt. Jätettyään vaki-naisen työnsä, syttyi sota, joka toi hänellekin paljon uutta ajateltavaa ja tehtävää.

Vihdoin, sodan päätyttyä, maisteri Korhosella oli lopultakin aikaa ja mahdollisuus paneutua erääseen asiaan, jota hän oli jo vuosikymmeniä pohtinut. Kiinan-vuosien, toimensa hoitamisen ja kirjallisten harrastusten johdosta asia vain oli jäänyt. Lukuisilla kotiseudulle Vesantoon ja sen ympäristöön tekemillään matkoilla hän oli kokenut erityisen läheisiksi kaikki ne ihmiset, jotka kantoivat tai olivat ennen avioliittoaan kantaneet nimeä Korhonen. Hehän olivat samaa verta kuin hänkin. Hän halusi koota kaikki heidät yhteen kuin suuren perheen. Tämä yhteenliittyminen toteutuisi perustettavan sukuseuran puitteissa.

1.2. Ajatus sukukokouksesta syntyy

Sukuseuran perustaminen ei tietenkään ollut mikään yksinkertainen asia. Hanke oli valmisteltava huolellisesti, jotta toiminnan linjat olisivat alusta alkaen mahdollisimman selvät. Mukaan piti saada heti mahdollisimman paljon jäseniä ja tarjota heille mielenkiintoista asiaa, jottei seuran toiminta hiipuisi alkuinnostuksen jälkeen. Mallia saattoi ottaa niistä muutamista sukuseuroista, jotka olivat jo toiminnassa.

Ratkaiseva sysäys asialle tapahtui Kirsti Kaarina Korhosen hautajaisissa Viitasaaren Suovanlahden Päivölässä marraskuussa 1950, jossa suvun koollekutsuminen nousi puheenaiheeksi ja sai läsnäolijoilta voimakasta kannatusta. Kalle Korhonen kävi Suovanlahdella uudelleen seuraavan vuoden maaliskuussa, jolla matkalla hän tilasi eri seurakunnista Korhosia koskevia sukuselvityksiä, näin jo ennakkoiden sukukokoukseen kutsuttavien henkilöiden valintaa.

Tämän jälkeen Kalle otti yhteyttä tuntemiinsa helsinkiläisiin suvun jäseniin, joiden arveli olevan kiinnostuneita

sukukokouksen aikaansaamisesta. Toisaalta hän uskoi myös, että opillinen sivistys tässä tapauksessa helpottaisi monen ongelman ratkaisemisessa ja toisi asialle myös riittävää arvovaltaa. Myöhemmin hän mm mainitsi, että sääntö- ym asioiden hoitamisen kannalta oli korkeasti lainoppineen henkilön mukanaolo tärkeää. Näin suvun jäsenetkin voisivat luottaa siihen, että kaikki sujuu lain kirjaimen mukaan.

Ripeästi saatiin nyt aikaan asian ensimmäinen kirjattu tapahtuma. Huhtikuun 4. pnä 1951 pidettiin Helsingin Munkkiniemessä kokous, jonka nimenä siitä laaditun pöytäkirjan mukaan oli Korhos-suvun sukukokouksen valmistelua varten pidetty neuvottelukokous. Lähtökohdaksi oli siis otettu se, että ensin kutsutaan suku koolle ja sitten vasta ryhdytään perustamaan sukuseuraa, mikäli sukukokouksessa niin päätetään.

Kokouksen koollekutsujana oli Kalle Korhonen itse, ja hänet valittiin myös sen puheenjohtajaksi. Muut läsnäolijat olivat fil.tri Niilo Puranen ja hänen vaimonsa Saima, joiden kotona, Munkkiniemen Puistotie 11:ssä, kokous pidettiin, maist U.H.Puranen, konttoripäällikkö Soini Kekki ja varatuomari Simo Zitting, joka viimeeksimainittu toimi kokouksen sihteerinä. Erikoiselta kuullostaa, että Korhosten suvun sukukokousta oli valmistelemissa vain yksi Korhonen-niminen henkilö. Keitä nämä ei-korhoset sitten olivat?

Voisi sanoa, että Korhosten sukuyhteys pantiin alulle varsinaisesti munkkiniemeläisin voimin, sillä puheenjohtajaa lukuunottamatta kaikki kokouksen osanottajat asuivat tuolloin Munkkiniemessä. Niilo ja Uno Puranen olivat veljeksiä ja Kalle Korhosen serkkuja. He olivat kotoisin Tervon Haapamäen Aron talosta, josta Kallen äiti Edla oli aikanaan lähtenyt emännäksi Vesannon Säkkinmäkeen. Soini Kekki oli Kallen sedän Aapeli Korhosen Olga-tyttären poika. Simo Zitting puolestaan oli Kallen pikkuserkku.

Kokousta oli valmisteltu jo niin pitkälle, että alustavia päätöksiä voitiin tehdä. Sukukokouksen ajankohdaksi sovittiin 16.–17. kesäkuuta 1951, siis peräti jo parin kuukauden päästä. Kokouspaikaksi kaavailtiin Tervon pitäjää. Lauantaina 16. päivänä oli tarkoitus kokoontua Tervon manttaalikunnan talolla. Sunnuntaina olisi jumalanpalvelus Tervon kirkossa ja sitten jatkokokous Haapamäellä. Tervo oli Purasten kotikunta, joten paikka oli selvästikin kahden läsnäolevan Purasen esittämä. Jatkokokous piti varmaankin pitää Haapamäen Aron talossa, joka siis oli Purasten vanha kotitila.

Kokouksessa hahmoteltiin myös sukukokoukseen kutsuttavia henkilöitä. Koska maassamme oli tuolloin 18 000 Korhonen-nimistä henkilöä, osanottajakuntaa piti toki rajoittaa. Sukuselvityksiä ei ollut vielä laajemmin tehty eikä kantaisää tiedetty, joten lähtökohdaksi otettiin kolme nykypitäjää, Vesanto, Viitasaari ja Tervo. Kokoukseen kutsutaisiin näissä kunnissa asuvat sekä näistä muualle Suomeen muuttaneet Korhoset.

Kokous päätti esittää toivomuksen sukuun kuuluville, että nämä suorittaisivat lahjoituksia sukukokouksen kuluja peittämiseksi. Läsnäolijat luovuttivatkin jo kyseisessä kokouksessa yhteensä 5 000 markkaa Kalle Korhoselle, joka sai tehtäväkseen rahavarojen hoidon tässä vaiheessa.

Tilaisuudessa päätettiin myös perustaa varsinainen toimikunta valmistelemaan sukukokousta. Koska kokous oli siis tarkoitus järjestää Tervossa ja kutsua siihen osanottajat kolmesta mainitusta kunnasta, kutsuttiin jäsenetkin (Kalle Korhosta lukuunottamatta) näiltä seuduilta. Toimikuntaan valittiin seuraavat henkilöt:

maisteri Kalle Korhonen	Helsinki
maanviljelijä Eemil Korhonen	Viitasaari, Suovanlahti, Päivölä
maanviljelijä Eino Korhonen	Vesanto, Säkkinmäki
rva Alma Raatikainen	Tervo, Eljaksela
pankinjohtaja Toivo Korhonen	Tervo kk
agronomi Väinö Puranen	Tervo, Aro
emäntä Salli Korhonen	Vesanto, Tulila
maanviljelijä Arvo Korhonen	Vesanto, Vehkala

Tämä komitea muodostettiin sitten jo varsinaisista Korhosista, kahta lukuunottamatta. Kalle Korhosen lähisuku oli hyvin edustettuna, sillä Eino oli hänen veljensä, Alma Raatikainen ja Väinö Puranen hänen serkkujaan ja Arvo Korhonen vielä serkunpoika. Tämä toimikunta ei kuitenkaan sukukokouksen lopullista valmistelua saanut tehtäväkseen.

1.3. Valmistelut takkuilevat

Mainitun kokouksen päätökset saivat nyt vauhtia suvun jäseniin, eihän sukukokoukseen ollut aikaa enää kuin runsaat kaksi kuukautta, mikäli kyseisestä ajankohdasta aiottiin pitää kiinni. Huhtikuun aikana järjestettiin "epävirall-

lisiä” kokouksia Tervon Haapamäen Arossa, pankinjohtaja Toivo Korhosen luona Tervon kirkolla, Hilda Tiitisen kotona Vesannon kirkolla, Vesannon Vehkalassa sekä Mikkeliissä johtaja Otto Korhosen kotona. Mitä näissä kokouksissa puhuttiin ja sovittiin, ei ole todennettavissa mistään pöytäkirjoista. Kuten jäljempänä todetaan, asiaa ne eivät kovin vahvasti edistäneet, pikemminkin päin vastoin. Kalle Korhonen piti itsensä ajan tasalla matkustamalla huhtikuun puolen välin aikoihin Tervoon ja Vesannolle sekä käymällä ahkeraa kirjeenvaihtoa asianosaisten kanssa. Sukukokouksen toteutuminen alkoi yllättäen näyttää epävarmalta.

Eräs Kallen yhdysside Tervossa oli hänen serkkunsa, Haapamäen Eljakselan emäntä Alma Raatikainen. Tällä oli tytär Raili, joka asui kotitalossaan hoitaen nuoren emännän tehtäviä ja auttaen äitiään muissakin töissä. Tästä syystä Raili Raatikainen joutui keskelle Korhosten sukukokouksen valmistelumylläkkää. Kalle Korhoselle lähettämässään 20.4. päivätyssä kirjeessä hän kirjoittaa käyneensä Ukkolan Markku-pojan kanssa Vesannon Korhos-taloissa sukuselvityksiä tekemässä ja sukukokouksesta keskustelemassa, mutta saaneensa “kylmää vettä niskaansa”, jopa Kallen Eino-veljeltä, jonka mielestä koko sukukokous oli “kerrassaan typerä ajatus”. Kuten edellä mainittiin, Eino oli valittu kokousta valmistelemaan toimikuntaankin, ilmeisesti häneltä mitään kysymättä.

Alma Raatikaisen samana päivänä päivätyyn kirjeen mukaan vesantolaisten yleinen mielipide oli kielteinen, mm tilaisuuden emänniksi pyydytetyt “Vehkalan Hellin” (Juurikkaniemen Vehkalan emäntä, pso Arvo Korhonen) ja “Tulilan Salli” (ks jäljempänä) olivat vedonneet taloudellisiin vaikeuksiin, ja hänen omastakin mielestään aika oli liian lyhyt, joten kokousta olisi siirrettävä ainakin vuodella.

Hankkeessa mukana ollut pankinjohtaja Toivo Korhonen puolestaan totesi 19.4., että koska vesantolaiset ovat mainitun Raili Raatikaisen mukaan kieltäytyneet sukukokousta järjestämästä, niin “mekin tervolaiset katsomme puolestamme asian raukeavan, sillä täällähän on niin vähän Korhosia, että tänne ei voi juhlia ajatella laisinkaan”.

Tilannetta puntaroitiin sitten kahtena peräkkäisenä päivänä, 22. ja 23.4.1951, Kalle Korhosen asunnossa, Runeberginkatu 30:ssä pidetyissä kokoustilaisuuksissa. Paikalle oli saapunut yhdeksän lähinnä Helsingissä asuvaa suvun jäsentä, joista tärkeimpiä henkilöitä sukukokouksen ja tulevan sukuseuran kannalta olivat, Kalle Korhosen lisäksi, jo ensimmäisessä kokouksessa mukana olleet Niilo Puranen ja Simo Zitting.

Kokouksessa olivat käytettävissä Kalle Korhosen useista kirkkoherranvirastoista sekä Hämeenlinnan maakunta-arkistosta tilaamat sukuselvitykset. Näiden perusteella oli saatu jonkinlainen kuva Viitasaaren, Vesannon ja Rautalammin Korhos-suvuista. Taaksepäin oli päästy Rautalammin (Vesannon) Sonkarinsaaren Siikalahdessa eläneeseen talolliseen, Rautalammin kirkonkirjojen mukaan vuonna 1715 syntyneeseen Lauri Korhoseen. Tämä Lauri (Lemetinpoika, tarkkaan ottaen syntynyt 15.7.1713) päätettiin ottaa tässä vaiheessa suvun kantaisäksi, joten kokoukseen tultaisiin kutsumaan hänestä polveutuvat Korhos-suvun jäsenet.

Merkittävä muutos aikaisempaan oli päätös sukukokouspaikan muuttamisesta Tervosta Vesannolle. Pöytäkirjassa todetaan, että mainituissa kokouksissa oli yleensä päädytty pitämään Vesantoa sopivimpana kokouspaikkana. Mistä syystä tähän tulokseen oli tultu, sitä ei pöytäkirjassa mainita. Asiaan vaikuttaneet “painavat syyt” (kuten pöytäkirjaan on kirjattu) voidaan kuitenkin päätellä. Painavin lienee varmaan mainittu Toivo Korhosen kirje, jossa tervolaiset nyt kerta kaikkiaan kieltäytyvät hankkeesta. Vasta “maakunnissa” asiaa käsiteltäessä tuotiin esille seikka, jota ei Helsingin päässä ilmeisesti ollut huomioitu, nimittäin että Vesannon pitäjä oli mainituista kolmesta kunnasta selvästi “korhosvaltais”. Jo yksistään tämä näkökohta puolsi kokouspaikan vaihtamista pois Tervosta, joka, kuten edellä mainittu, oli tullut esille Purasten kautta. Sitä paitsi kantaisäksi valitun Lauri Korhosen kotipaikka oli niinikään Vesannon alueella, mikä seikka myöskin oli merkittävää.

Toinen tilaisuudessa tapahtunut merkittävä muutos oli kokousajan lyhentäminen yhteen päivään. Tämäkin päätös lienee syntynyt mainittujen kokousten tuloksena. Päiväksi määrättiin sunnuntai 17. kesäkuuta.

Lopuksi sovittiin, että henkilökohtaiset kutsut lähetetään toukokuun alussa niille suvun jäsenille, joiden nimet ovat tiedossa. Kesäkuun alussa ilmoitettaisiin asiasta sanomalehdissä. Ilmoittautumismaksuksi määrättiin 300 mk, mutta varsinaisen osanottomaksun määrä päätettäisiin vasta kokouksen yhteydessä, kun kaikki kulut olisivat selvillä.

1.4. Sukukokous sittenkin!

Miten sitten vesantolaisten mielet saatiin muuttumaan ja kokous aikaan? Vesannon Juurikkaniemen Tulilan emäntä Salli Korhonen oli ilmeisesti Kallen Vesannon-matkan tuloksena saatu alustavasti lupautumaan kokouksen pääemännäksi, siis tarjoilupuolen järjestäjäksi. Kun Kalle oli kuullut taloudellisista epäilyistä, päätettiin kyseisessä kokouksessa välittömästi lähettää kertyneet lahjoitusvarat Salli Korhoselle. Rahaa oli kertynyt nyt jo yhteensä 10 000 markkaa. Tässä yhteydessä lienee syytä mainita kaikki lahjoittajat, hehän olivat sukukokouksen sponsorit, joita

ilman tilaisuus olisi ainakin tässä vaiheessa jäänyt toteutumatta. Lahjoittajat olivat U.H. Puranen, Niilo Puranen, Simo Zitting, Soini Kekki, Eemil Korhonen, Otto Korhonen, Kalevi Korhonen, Kaarina Salvén ja Kalle Korhonen. Näistä Zitting lahjoitti 2 000 markkaa ja muut 1 000 mk kukin.

Kalle oli tässä vaiheessa jo hoptellut Salli Korhosta, joka vastasi Kallelle 26.4. vähän anteeksipyytelevään sävyyn, että “näinhän me, korpikansa, olemme hitaita ja penseitä”. Hänen mukaansa asian suhteen oli ollut niin monenlaisia mielipiteitä, ettei pienelläkään joukolla ollut päästy yksimielisyyteen. Nyt hän arveli kuitenkin, että “luulemme saavamme yksinkertaisen kestityksen järjestetyksi”. Edelleen hän korosti sitä, että kaikki kustannukset tulisi jakaa osanottajien kesken. Näin oli tapahtunut edellisenä vuonna Vesannolla pidetyssä Ritvas-suvun kokouksessakin. Tärkeää valmistelujen osalta oli saada tietää osanottajamäärä toukokuun loppuun mennessä. Lopuksi Salli-emäntä esitti vielä toivomuksen: “Kun vaan saisimme järjestetyksi niin, ettei kukaan matkaansa tänne jälestäpäin katuisi”.

Kokous oli siis päätetty järjestää Vesannolla, mutta varsinainen kokouspaikka oli vielä valitsematta. Kallen serkku, pankkimies Otto (Aatunpoika) Korhonen Mikkelistä esitti 18.4. lähetetyssä kirjeessään Säkkinmäen taloa. Salli Korhonen puoletaan esitti kirjeessään Kallelle pyynnön, että hän voisi kysyä kokouspaikkaa jostain suuresta talosta, “ettei tarvitsisi seurojentalolle mennä”.

Kun sitten Salli 28.4. haki postitoimistosta postiosoitukseksi saapuneet 10 000 mk, ei Vesannon päässäkin enää voitu viivyttellä. Hyvä kokouspaikka keksittiin, ja niinpä Salli Korhonen kirjoittikin jo samana päivänä Kallelle: “Ukkolan ‘hallitus’ on ollut niin suurenmoinen, että on luvannut ottaa sukkokokouksen osanottajat avariin huoneisiin kauniin Sonkarin rannalle, johon ensimmäinen Vesannon Korhonen on majansa pystyttänyt. Sopiiko tämä suunnitelmiisi?” Kirkonmenojen ja hautausmaalla käynnin jälkeen siirryttäisiin kalakukkopäivällisille Ukkolaan. Tarkoitus oli selviytyä talouspuolesta paikallisilla voimin. Asia sopi Kallelle aivan varmasti, joten vihdoinkin päästiin sukkokokousta valmistelemaan toden teolla.

Sonkarinsaaren Ukkolan valinta oli kerrassaan erinomainen ratkaisu. Talo sijaitsi Vesannolla, ja se saattoi ottaa vastaan suurenkin vierasjoukon. Paikka oli lisäksi epäilemättä paras myös itse Korhos-aatteen kannalta. Kantaisäksi valittu Lauri Lemetinpoika oli varttunut Ukkolassa (eli Raatikkalassa, kuten taloa aiemmin nimitettiin) ja isännöinytkin sitä Risto-veljen ollessa ruotusotilaana. Ensimmäinen Vesannon alueen Korhonen muutti tosin Sonkarinsaaren Vanhalaan, mikä tapahtui 1600-luvun puolivälin jälkeen. Vanhalasta siirtyi Laurin isä Lemetti Paavonpoika Ukkolaan isonvihan aikana, ja siitä lähtien nykypäivään, siis kohta jo 300 vuotta, Ukkolan talo on ollut Korhosten hallussa.

Todennäköisesti myöskään Ukkolan silloista isäntää, Aapeli Korhosta ei loppujen lopuksi tarvinnut kovin kauan suostutella ottamaan Korhos-joukkoa tanhuvilleen. Suvun tuleva keskuspaikka oli löytynyt!

Kolmas ja viimeinen sukkokokousta valmisteleva kokous, josta laadittiin pöytäkirja, pidettiin 13.toukokuuta 1951. Nyt oli vihdoinkin päästy Vesannolle, ja kokouksen osanottajatkin olivat aivan muut kuin Helsingissä:

Elli ja Yrjö Korhonen, kokouspaikan eli Levän talon emäntä ja isäntä

Hellin Korhonen, Vehkalan emäntä

Salli Korhonen, Tulilan emäntä

sekä Aune ja Aapeli Korhonen, tulevan sukkokokouspaikan emäntä ja isäntä

Tässä olivat ne “paikalliset voimat”, joiden harteille lankesi vastuu koko tilaisuuden järjestelyistä ja muonituspuolesta. Kaikki olivat käytännössä naapuruksia talojen sijaitessa muutaman kilometrin säteellä toisistaan Vesannon pitäjän eteläosassa. Kokouksessa vahvistettiin päivämäärä 17.6. ja päätettiin, että ilmoittautuminen oli tehtävä toukokuun loppuun mennessä Tulilaan Salli Korhoselle, joka nyt virallisesti nimettiin pääemännäksi, ja jonka tehtäväksi tuli kaikkien muonitustarpeiden hankinta. Kirkon koristelu annettiin Elli Laulaisen, os. Korhonen, huoleksi.

Kuljetukset Vesannon kirkolta oli tarkoitus suorittaa pääasiassa autoilla. Juhlmenojen ohjaajiksi (mitä se sitten tarkoittikaan) ja kuljetuksen järjestäjiksi nimettiin vesantolaiset isännät Toivo Korhonen Vanhalasta ja Eero Korhonen Niinivedenpäästä.

Ohjelmasta Ukkolassa sovittiin seuraavaa. Tervehdyspuheen pitäisi Aapeli Korhonen, joka lupautui myös kirjoittamaan juhlarunon. Musiikkipuolesta huolehtisivat sisarukset Yrjö Korhonen Vesannon Levästä ja Alma Raati-

Aapeli Korhonen

kainen Tervon Eljakselasta sekä heidän serkkunsa Eino Korhonen Vesannon Säkkimäestä. Viimeisessä pykälässä Salli Korhoselle vielä annettiin vastuu siitä, että “kaikki edellä mainittu niveltyy hyvin ja pyörii kitkattomasti”.

Salli Korhonen on siis se henkilö, jota erityisesti on kiitettävä Korhosten ensimmäisen sukujuhlan onnistumisesta

Pian mainutun kokouksen jälkeen lähetettiin kutsukirjeet noin parille sadalle suvun jäsenelle, joiden osoitteet Kalle Korhonen oli saanut selville. Lisäksi ilmoitus julkaistiin useissa sanomalehdissä. Kutsu on osoitettu “Korhos-suvun jäsenille Vesannolla, Viitasaarella ja Tervossa sekä täältä hajaantuneille kaikille Korhosille, pienille ja suurille, sekä heistä lankoutuneille sukulaisille”. Ohjelmaksi ilmoitettiin kokoontuminen sukujumalanpalvelukseen Vesannon kirkkoon klo 13, jonka jälkeen “viivähdetään hetkinen läheisellä hautausmaalla ja vietetään sitten yhdessä kesäilttaa Ukkolassa.” Ilmoittautuminen oli tehtävä ennen kesäkuun 3. päivää. Kokousmaksuksi oli lähetettävä 200 mk henkeä kohti, lukuunottamatta alle 15 vuotiaita. Lisäksi pyydettiin ilmoittamaan, mikäli saattoi itse huolehtia kyydistä kirkolta Ukkolaan. Kutsun allekirjoittajat olivat:

Aapeli Korhonen, Vesanto, Ukkola
Kalle Korhonen, Helsinki, Runeberginkatu 30 A
Yrjö Korhonen, Vesanto, Levä
Toivo Korhonen, Vesanto, Vanhala
Salli Korhonen, Vesanto, Tulila

Sen verran kutsu kuitenkin viivästyi, että ensimmäinen ilmoittautumiskirje on päivätty vasta 29.5., lähettäjänä Maija Niittynen Rautalammit (“vai pitäisikö se olla se keisarillinen nimi Olga Maria”, kuten hän kirjoittaa). Kirjeessään hän mainitsee kuuluvansa “niihin Korhosiin” ja ilmoittaa haluavansa tulla juhlaan, “mikäli terveys vain sallii”. Hän mainitsee kirjoittaneensa asiasta Helsingin-serkulleen Toivo Korhoselle, joka monet kerrat oli sanonut haluavansa päästä katsomaan Ukkolaan isänsä synnyinseutuja. Lopuksi Maija Niittynen kirjoittaa vielä lähettävänsä kirjeessään 200 mk, mutta jos ei itse pääsisikään tulemaan, niin “jäähän raha toisten Korhosten hyväksi”. Tällaista sukunhenkeä on havaittavissa muidenkin kutsuun vastanneiden mutta saapumaan estyneiden joukossa.

Yhteensä kutsuun saapui vastauskirjeitä noin sata ja lisäksi 15 ilmoittautui maksamalla osallistumismaksun posti-osoituksena. Koska monet olivat tulossa koko perheen voimin, näytti siltä, että juhlat tulisivat onnistumaan ainakin osallistujamäärän suhteen!

Sukuseuran tuotteita ja palveluja

Vihta-Paavon runot ja laulut

Kansanrunoilija Paavo Korhosen (1775–1840) runoja ja lauluja selityksineen ja taustatietoineen.

Julkaisija Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ry, ilmestynyt 2002.

Hinta 50 euroa + postikulut, tilattavissa **sukuseuran sihteeriltä**.

Sukuseuran viiri (pöytästandaari)

Pienoisviiri pöytätankoineen. Sopii mainiosti tunnustukseksi tai merkkipäivälahjaksi.

Hinta 30 euroa + postikulut, tilattavissa **sukuseuran sihteeriltä**.

Vanha Tuomas lehden vuosikerrat 1993–2004.

Paperimuodossa loppuunmyyty hajakappaleita lukuunottamatta.

Vuosikerrat sähköisessä muodossa kaikilla tietokoneilla luetteavissa olevina pdf-tiedostoina CD-ROMilla, vaatimuksena tietokoneessa CD-ROM-asema ja Acrobat Reader -ohjelma, jonka voi ladata ilmaiseksi verkosta. Saatavana ensimmäisen kerran ensi kesän sukukokouksessa. **Uusi tuote.**

Hinta 25 euroa sukuseuran jäseniltä ja 50 euroa muilta.

Skannauspalvelu

Tuo vanhat valokuvasi sukukokoukseen, niin skannaamme ne sähköiseen muotoon CD-ROMille.

Skannaus on maksuton. CD-ROM 5 euroa, jos ei ole omaa.